

[Valbak.]

ser op, som for mig at se er afgørende, når vi skal trække de konklusioner ud deraf, som skal til.

Det, der grundlæggende skiller kiropraktorer og læger, er den forskellige konklusion, de to parter drager af den kiropraktiske teori. Teorien siger, at unormale tilstande i og omkring hvirvelsøjle og bækken kan give forstyrrelser hidrørende fra nerver, som er placeret her, eller som forgrener sig herfra. Disse forstyrrelser kan forårsage sygdom eller symptomer ikke bare i lokaliteten, men også i alle øvrige dele af organismen. Kiropraktorerne hævder, at det i praksis er ret nemt at afgrænse deres område, derfor ønsker de autorisation af deres uddannelse; og de ønsker på linje med tandlæger at modtage patienter i kur uden forudgående lægelig diagnose og henvisning. Hertil siger lægerne, at det ikke er muligt at afgrænse området. Nervetryk hidrører nemlig kun i nogle tilfælde fra fejlstillinger i hvirvelsøjle eller bækken, hyppigere skyldes sådanne tryk brud på hvirvelsøjle, på muskler, diskusprolaps og andet. Tryk, som skyldes disse årsager, bedres ikke ved kiropraktik, og kiropraktorerne er ikke uddannet til at stille diagnosen i sådanne tilfælde. Derfor må der stilles en lægelig diagnose, for at man kan finde ud af, om forstyrrelsens årsag kan give anledning til kiropraktisk behandling.

Kiropraktorerens opfattelse har ført til, at de i kiropraktorudvalgets betænkning foreslår en offentlig autorisationsordning. Den skal give ret til med refusion fra den offentlige sygeforsikring at tage patienter i behandling uden henvisning. Det bør noteres, at der ikke i det forslag, vi behandler i dag, er indeholdt nogen autorisationsordning.

Lægernes opfattelse er konsekvent kommet til udtryk gennem lægeforeningens repræsentant i udvalget. Efter hans forslag skal kiropraktorer kun kunne tage lægehenviste patienter i behandling, og da med refusion til følge. Dette forslag må ses som en forlængelse af den holdning, lægeforeningen indtog til sygekassesamvirkets cirkulære i foråret 1969. Skønt cirkulæret kun indeholdt en tilladelse for sygekasserne til at yde refusion for kiropraktorbehandling efter lægehenvisning, så har lægerne efter henstil-

ling fra deres organisation holdt sig fra at foretage henvisning.

Et flertal i kiropraktorudvalget foreslog en ordning, som ligner den, der blev lagt op til i foråret 1969. Man foreslår simpelt hen, at kiropraktorerne fortsat skal kunne drive deres virksomhed som fri næring, dvs. kunne modtage patienter i kur uden lægehenvisning, men naturligvis uden refusion. Det nye er, at kiropraktorerne ved siden af denne kategori af patienter skal kunne modtage lægehenviste patienter mod refusion. Det er værd at notere, at dette forslag er tiltrådt af sundhedsstyrelsens repræsentanter i udvalget, og af dem er to læger, den ene professor i fysiurgi. Forslaget er også tiltrådt af sygekassernes repræsentant i udvalget, og vi kan derfor slå fast, at sygekasserne principielt ønsker lægehenvisning. Sygekassernes repræsentant har i udvalget taget højde for den situation, at lægerne generelt skulle nægte at henvise. I så fald ville sygekasserne gå ind for netop den ordning, der nu ligger på bordet.

Sygekassernes og de socialdemokratiske forslagsstilleres motiver må derfor antages at være nogenlunde identiske. Et motiv kan man næsten læse sig til i betænkningen. Det er forskelsbehandlingen. Socialministeriet har ikke ment at kunne blande sig i, at fortsættelsesygekasserne yder tilskud til kiropraktik ud fra den betragtning, at disse kasser ikke modtager statstilskud og refusion for ydelser. Med andre ord, sygekassemedlemmer opnår faktisk ikke tilskud fra deres kasse til kiropraktik, det gør fortsættelsesygekassernes medlemmer. Kiropraktorudvalgets flertal har ikke ment, at denne forskel bør opretholdes. Også fortsættelsesygekassernes medlemmer bør have lægehenvisning som forudsætning for refusion ud fra den principielle betragtning, som jeg startede med — går jeg da ud fra — men også fordi fortsættelsesygekasserne er lovgodkendt, og fordi deres medlemmer har frit ophold på offentlige sygehuse som andre. Hertil kommer så, at sygesikringen om få år overgår til at være et alle omfattende offentligt system. Til den tid vil det i hvert fald være umuligt at opretholde forskelsbehandlingen. Jeg synes derfor nok, vi under det kommende udvalgsarbejde må se nærmere på netop det spørgsmål.

Et andet motiv til det socialdemokratiske